

WAT EEN ZONDAG

(The ice-cream sunday)

Blijspel in twee bedrijven

door

FRANK SALISBURY

vertaling

Janny Spijker

TONEELUITGEVERIJ VINK B.V.
(Grimas Theatergrime verkoop)

Tel: 072 - 5 11 24 07

E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Website: www.toneeluitgeverijvink.nl

VOORWAARDEN

Alle amateurverenigingen die het stuk: **WAT EEN ZONDAG - THE ICE-CREAM SUNDAY** gaan opvoeren, dienen in alle programmaboekjes, posters, advertenties en eventuele andere publicaties de volledige naam van de oorspronkelijke auteur: **FRANK SALISBURY** te vermelden.

De naam van de auteur moet verschijnen op een aparte regel, waar geen andere naam wordt genoemd.

Direct daarop volgend de titel van het stuk.

De naam van de auteur mag niet minder groot zijn dan 50% van de lettergrootte van de titel.

U dient tevens te vermelden dat u deze opvoering mag geven met speciale toestemming van het I.B.V.A. Holland bv te Alkmaar.

Copyright: © by Frank Salisbury
Anco Entertainment bv - Toneeluitgeverij Vink bv

Internet: www.toneeluitgeverijvink.nl
E-mail: info@toneeluitgeverijvink.nl

Niets uit deze uitgave mag verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt worden door middel van druk, fotokopie, verfilming, video opname, internet vertoning (youtube e.d.) of op welke andere wijze dan ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Het is niet toegestaan de tekst te wijzigen en/of te bewerken zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van I.B.V.A. HOLLAND bv te Alkmaar, welk bureau in deze namens de Uitgever optreedt.

Vergunning tot opvoering van dit toneelwerk moet worden aangevraagd bij het Auteursrechtenbureau **I.B.V.A. HOLLAND bv**

Postbus 363
1800 AJ Alkmaar
Telefoon 072 - 5112135
Website: www.ibva.nl
Email: info@ibva.nl
ING bank: 81356 – IBAN: NL08INGB0000081356 BIC: INGBNL2A

Geen enkele andere instantie dan het IBVA heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.

Auteursrechten betekenen het honorarium (loon!) voor de auteur van wiens werk door u gebruik wordt gemaakt!

Auteursrechten moeten betaald worden voor elke voorstelling, dus ook voor try-outs, voorstellingen in/voor zorginstellingen, scholen e.d.

Vergunning tot opvoering:

1. Aankoop van minimaal **8** tekstboekjes bij de uitgever.
2. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart (tevens bewijs van aankoop), met uw gegevens, naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
3. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Vergunning tot HER-opvoering(en):

1. U vult het aanvraagformulier in op www.ibva.nl of u zendt de aanvraagkaart met uw gegevens naar I.B.V.A. Holland. Uw aanvraag dient tenminste **drie weken voor de eerste opvoering** in bezit te zijn van I.B.V.A. Holland.
2. U krijgt daarop de nota toegestuurd. Na betaling wordt u de vereiste vergunning toegestuurd.

Opvoeringen zonder vergunning zijn niet toegestaan en strafbaar op grond van de Auteurswet 1912. Zij worden gerechtelijk vervolgd, terwijl de geldende rechten met 100% worden verhoogd. Het tarief wordt met 20% verhoogd voor opvoeringen waarvoor geen toestemming werd aangevraagd binnen drie weken voorafgaand aan de voorstelling.

Het is verboden gebruik te maken van gekregen, geleende, gehuurde of van anderen dan de uitgever gekochte tekstboekjes.

**Rechten BELGIË: Toneelfonds JANSSENS, afd. Auteursrechten,
Te Boelaerlei 107 - 2140 Bght ANTWERPEN Telefoon (03)3.66.44.00.
Geen enkele andere instantie heeft de bevoegdheid genoemde rechten van u te claimen, of te innen.**

PERSONEN:

TRAVIS - de butler

CORDELIA MASSENET

EDWARD MAYES

AUGUSTA MASSENET

THERON MAYES

APRIL CARTER

ELZORA HATCH

BLANDINE HATCH

Het stuk speelt zich af op een zondagmiddag, november 1955, buiten op het landgoed Massenet. Ergens in Zuid-Californië.

DECOR:

Een gedeelte van een prieeltje is aan één kant van het toneel zichtbaar. Op het grasveld staat een lange tafel met een kanten tafelkleed erover. Er staan stoelen om de tafel. Op de tafel staan: feesthoedjes, toeters, champagneglazen, flessen champagne en een heleboel kleurig verpakte cadeautjes.

EERSTE BEDRIJF

Als het doek opgaat, is Travis (keurig en correct, in uniform) bezig de laatste ballonnen op te blazen en op te hangen. Hij heeft zichzelf toegestaan alvast een paar drankjes te nuttigen ter ere van het feest.

TRAVIS: Op momenten zoals deze, voel ik me net een soort God; Levensadem blazen in nutteloze voorwerpen.... ze op het pad brengen van doelloze festiviteiten.... Of ze willekeurig hier en daar plaatsen. En de vergelijking is waar.

Bedienden zijn op hun eigen manier God. Ze zijn verantwoordelijk voor het beheren van andermans levens, ze geven leiding aan diegenen, waaronder ze bedienen. Helaas zijn we wel sterfelijk. Ook onze lichamen worden blootgesteld aan al die ziekten waar het menselijke vlees vatbaar voor is. En aan het eind van onze korte leventjes worden we bedankt met een gouden handdruk, bestaande uit twee weken salaris. *(hij haalt een zakflacon tevoorschijn en drinkt daar iets uit)* We zijn ook nog eens een uitstervend soort. De jongelui van tegenwoordig trekken zich totaal niets aan van de regels die van het serveren een kunst maken. Onopvallend aanwezig zijn, veranderen zij in: aandacht trekken. De beste huisbedienden zijn degenen die je het minst ziet. Ze zijn in staat om te komen en te verdwijnen als schaduwen; nooit luisterend, maar altijd horend; overtuigend onverschillig, maar adequaat oplettend. Ik doe dit al mijn hele leven. Ik ben net zo trots op mijn uniform als elke soldaat op het zijne, net zo bewust van mijn taken als elke vorst. Zelfs nu, nu ik geplaagd word door reuma, jicht en een neiging tot onfatsoenlijk gedrag, ga ik met trots door met de mij opgelegde taken. *(Cordelia komt eraan. Ze draagt een handspiegel waar ze regelmatig zichzelf in bekijkt)* En daar komt de vrouw des huizes, Cordelia Massenet. Vroeger een gevierd actrice, die nu teruggetrokken leeft met haar man, haar zoon, en haar... laten we vriendelijk blijven... excentrieke zuster. *(tegen haar)* Alles is bijna klaar, miss Massenet.

CORDELIA: Oh, Travis... ik had je niet gezien.

TRAVIS: Dank u, mevrouw. Een goede bediende is altijd onopvallend aanwezig. Dat vertelde ik vanmorgen nog aan Miranda, onze nieuwe hulp.

CORDELIA: Volgens mij heb ik pas een glimp van haar opgevangen in de hal.

TRAVIS: Heeft ze zich niet voorgesteld?

CORDELIA: Nee, ze ging er op een holletje vandoor. Bang als een haas. Ik moet zeggen dat je ze steeds jonger hebt, Travis. Haal je ze bij een

werkbemiddelingsbureau of bij een huwelijksbemiddelingsbureau?

TRAVIS: Je kunt hen beter op jonge leeftijd nemen, zodat je hen zelf kunt trainen. Wilt u champagne? *(geeft haar een glas)*

CORDELIA: Deze lijkt nog maar iets ouder dan een kind.

TRAVIS: De meest beïnvloedbare leeftijd, mevrouw.

CORDELIA *(lacht)*: Volgens mij ben je een stiekeme geilaard, Travis.

TRAVIS: Mevrouw is te vriendelijk

CORDELIA: Is mijn man al thuis?

TRAVIS: Nee, mevrouw. Ik heb dr. Mayes niet meer gezien sinds hij vanmorgen naar het hospitaal ging.

CORDELIA: Heel vervelend. Ik hoop dat hij op tijd is voor het verjaardagspartijtje van onze zoon. Het ziet er heel gezellig uit. Waar heb je de andere cadeaus gedaan?

TRAVIS: De Lamborghini staat op de oprit voor het huis geparkeerd. En de Albino merrie staat in de stal. De kleinere cadeaus breng ik in gedeelten naar beneden.

CORDELIA: Heb je alles ingepakt?

TRAVIS: Zo goed als ik kon, mevrouw.

CORDELIA: Alle cadeaus moeten worden ingepakt, Travis! Een cadeau dat niet is ingepakt, is niet echt een cadeau.

TRAVIS: Dat begrijp ik, mevrouw, maar het paard is een serieuze uitdaging.

CORDELIA: Dan nog. Verzin er maar iets op dat het toch een feestelijk tintje geeft. Bind een strik om zijn kleine ding.

TRAVIS: Het is een merrie, mevrouw. Het heeft geen klein ding.

CORDELIA: Staart, bedoelde ik, Travis! Om zijn staart! Tussen haakjes... mijn zuster zal er vandaag niet bij zijn. Daarvoor in de plaats gaat ze weer zelfmoord plegen.

TRAVIS: Het spijt me dat te horen, mevrouw.

CORDELIA: Vermoeiend, nietwaar? Vanmiddag gaat ze zich geloof ik ophangen. Ze schijnt er genoeg van te hebben steeds een onderdosis slaapmiddelen in te nemen. Voor iemand die zo geobsedeerd is om zichzelf van kant te maken, heeft ze maar weinig fantasie.

TRAVIS: Zo lijkt het!

CORDELIA: Zelfmoord moet je doen in stijl... en nooit meer dan één keer. *(zucht)* In ieder geval, het is vervelend. Ik wilde juist zo graag dat vandaag alles gladjes zou verlopen.

TRAVIS: Dat gebeurt vast wel. U bent beroemd om uw feesten, mevrouw.

CORDELIA: Ik ben om zoveel dingen beroemd, Travis. Het is een warboel in mijn hoofd. *(bekijkt zichzelf)* En nog steeds zo mooi! Ik weet niet hoe ik dat voor elkaar krijg. Een schittering van binnenuit, neem ik

aan. Niet dat de buitenkant er ook best mag zijn. Had ik misschien beter mijn andere wimpers in kunnen doen...?

TRAVIS: Als ik het mag zeggen, u ziet er perfect uit zoals u bent.

CORDELIA: Dat mag je wel zeggen, ja. Ik denk dat ik dat het meeste mis van het theater... De regen van complimentjes die ik elke avond over mij heen kreeg.

EDWARD (*op*): Cordelia! Ik was op zoek naar je.

CORDELIA: Oh, Edward, ik ben blij dat je er bent. Ik was al bang dat je Therons verjaardagsfeestje zou missen.

EDWARD: Verjaardag? Oh, verdorie! Helemaal vergeten.

CORDELIA: Vergeten? Zijn we wolven, dat we onze kinderen kunnen vergeten? Wilde beesten die hen zogen en er daarna vandoor gaan? En als je het vergeten bent, wat doe je dan zo vroeg in de middag thuis?

EDWARD: Een spoedgeval. Ik heb links en rechts patiënten afgezegd om eerder weg te kunnen. Ik moet met je praten.

CORDELIA: Bedoel je dat wij een conversatie gaan hebben? Oh, Edward, wat leuk! Maar misschien zou het dinsdag beter...

EDWARD: Nee. Nu. Travis, heb je niets beters te doen?

TRAVIS: Ik zou Miranda kunnen laten zien hoe ze bedden moet opmaken.

EDWARD: Wie is Miranda? Wat is er gebeurd met Cynthia?

TRAVIS: Zij... werkte niet erg mee, dr. Mayes. Ik vond het beter haar te laten gaan.

EDWARD: Juist ja. Wel, ga, wie het ook is, leren wat je haar moet leren. En probeer deze voor de verandering eens vast te houden.

TRAVIS (*buigt*): Ik doe mijn best, meneer. (*af*)

EDWARD: Ik heb Travis weggestuurd zodat we privé kunnen spreken.

CORDELIA: Natuurlijk, schat. De intieme gesprekken tussen man en vrouw. Gefluisterde woorden in het donker, bekentenissen uitwisselend in de schemering. 's Avonds geheime delen boven kaarslicht en sprankelend kristal..... onze bond bezegelend met dieprode wijn.

EDWARD: Cordelia, alsjeblieft, geen monologen nu.

CORDELIA: Neem me niet kwalijk. Jij wilt graag het woord en ik neem het zo maar van je over. Dat mag ik niet doen.

EDWARD: Zoals je weet, vieren we volgende maand ons zesentwintigjarig huwelijk en...

CORDELIA: Daar hoef je me echt niet aan te herinneren. Wie zou het nu beter weten dan ik? In een veranderende wereld zijn wij hetzelfde gebleven. Zelfs onze aparte carrières hebben ons niet kunnen scheiden, of onze gezamenlijke desinteresse. Ik draag de dagen van

ons huwelijk als een streng perfecte parels.

EDWARD: Nu doe je het weer. Monoloog.

CORDELIA: Ja, je hebt gelijk. Mijn verontschuldiging. Maar er zijn van die onderwerpen die me enorm inspireren om te memoriseren en ons huwelijk is er daar één van.

EDWARD: Verdomme, je hebt me helemaal van mijn apropos gebracht.... Ik wil je iets bekennen, ook al lijkt dit misschien niet het juiste moment daarvoor.

CORDELIA: Een bekentenis! Wat klinkt dat spannend! Dat suggereert allerlei intrigerende mogelijkheden.

EDWARD: Ik hoop dat je daar nog zo over denkt nadat je gehoord hebt wat het is.

CORDELIA: Vertel dan! Hou me niet in spanning.

EDWARD: De enige manier om het te zeggen is recht voor z'n raap. *(haalt diep adem)* Cordelia... ik ben verliefd. Compleet tot over mijn oren verliefd.

CORDELIA: Wat lief! En dat na al die jaren. Er zijn niet veel mannen die je dat na kunnen zeggen. Maar natuurlijk zijn er ook niet veel mannen die mij als vrouw hebben. Toch, dit ontroert mij diep, Edward. *(deft haar ogen met een zakdoek)*

EDWARD: Je begrijpt het niet. Ik ben niet verliefd op jou.

CORDELIA: Pardon?

EDWARD: Dat zou ik moeten vragen. Ik vind het echt verschrikkelijk, maar tegelijkertijd voel ik me heerlijk. Heel verwarrend. Het is een gevoel dat ik nooit eerder heb ervaren.... maar natuurlijk vind ik het ook jammer dat het zo is.

CORDELIA: Oh, maar dat moet je niet jammer vinden! Het is zonde om een nieuwe ervaring te hebben en daar spijt van te hebben. Dat is net zoiets als voor het eerst in Parijs zijn en tegelijkertijd verlangen naar Rome.

EDWARD: We hebben het hier niet over een wereldreis. We hebben het over liefde.

CORDELIA: Nu we het daar toch over hebben, ik zou het liefst zien dat je je doktersjas uitdeed.

EDWARD: Cordelia, alsjeblieft! Het enige dat ik kan zeggen is, dat het niet mijn bedoeling was. Ik wist niet eens dat ik niet meer verliefd was op jou, tot ik verliefd werd op haar. Staar me niet zo aan.

CORDELIA: Oh, deed ik dat? *(kijkt in haar spiegel)*

EDWARD: Ik hoop dat je het wilt proberen te begrijpen. Ze is lief en aardig en hopeloos verliefd op mij.

CORDELIA: Om de een of andere reden vallen mannen altijd voor dat soort dingen. *(stilte)* En nu?

EDWARD: En nu..... wil ik scheiden.

CORDELIA: Van mij?

EDWARD: Ja, natuurlijk van jou! Ik weet dat het plotseling is en ook pijnlijk, maar het is nu eenmaal gebeurd en daar valt niets aan te veranderen. *(stilte)* En? Wat heb je daarop te zeggen?

CORDELIA: Ik weet niet wat ik moet zeggen. Ik ben geschokt. Sprakeloos. Zonder woorden. Met stomheid geslagen. Onbeweeglijk. Niet in staat ook maar iets te zeggen. Ik dacht dat onze toekomst een spaarvarkentje was, waarin we alle dagen opsparden die we ooit samen zouden doorbrengen. En nu wil je hem openbreken en de inhoud verdelen.... de waardevolle munten van onze.... oh, dat doet me ergens aan denken! Ik had zo'n goed idee en ik wil weten wat jij daarvan vindt. Waar heeft Travis die krant nou gelaten..? *(vindt hem op tafel)*

EDWARD: We kunnen dit niet uitstellen, Cordelia. Om diverse redenen. Weet je, het is namelijk zo, dat....

CORDELIA: Ah, hier staat het. Moet je dit eens lezen, lieverd.

EDWARD: Wat is dat?

CORDELIA: Hier... dit verhaal over die arme mensen die helemaal uit Mississippi kwamen. Met z'n allen wonend in een oud pension aan de rand van de stad waar ze verhongerden. Een vrouw en haar dochter, staat hier, die naar Californië kwamen in de hoop het land van melk en honing te vinden en daarvoor in de plaats met nog grotere armoede werden geconfronteerd. Ze staan op het punt uit het armzalige pensionnetje op straat gezet te worden. Dat is toch net een Dickens verhaal, vind je ook niet?

EDWARD: Ik weet niets van Dickens. En het interesseert me ook geen biet.

CORDELIA: Edward! Hoe ongevoelig!

EDWARD: Wat heeft dat gedoe met ons te maken? Kunnen we ons alsjeblieft op één ding tegelijk concentreren?

CORDELIA: Dat doen we ook. Hierop. Ik heb hen uitgenodigd op Therons verjaardagsfeestje. Om met ons hors d'oeuvres en champagne te nuttigen. Een vruchtbare oase in hun dorre woestijn.

EDWARD: Heb je die mensen hier vandaag uitgenodigd? Ben je gek geworden? Je weet helemaal niets van hen! Je weet niet eens hoe ze eruit zien!

CORDELIA: Wat doet uiterlijk er nou toe. Er zijn geen beroemdheden onder de armen.

EDWARD: Maar wel verschillende seriemoordenaars. En April dan?

CORDELIA: Dat duurt veel te lang. Tegen die tijd zijn ze misschien al van de honger omgekomen. We kunnen ze natuurlijk wel terugvragen

in april, als we ze mogen. Misschien om paaseieren te zoeken op het landgoed.

EDWARD: Ik heb het over mijn April! De vrouw waar ik mee wil trouwen!

CORDELIA: Heet ze zo? Waarom niet Mei? Of juni?

EDWARD: Dit is heel vervelend.... Therons verjaardag en dan die mensen die komen.... Ik heb haar ook uitgenodigd om hier vandaag te komen.

CORDELIA: Je hebt haar uitgenodigd? Hier? Vandaag? Waarom?

EDWARD: Om jou te ontmoeten, natuurlijk.

CORDELIA: Als ze een handtekening wil, ben ik daar niet echt toe genegen.

EDWARD: Ze is geen fan. Ik wil dit probleem met z'n drieën als volwassenen bespreken.

CORDELIA: Welk probleem, schat?

EDWARD: De scheiding!

CORDELIA: Hemel, zaag je daar nog steeds over door?

EDWARD: Mijn God, je let helemaal niet op wat ik zeg. Ik kan net zo goed tegen mezelf praten.

CORDELIA: Nou ja, ik heb zoveel dingen aan mijn hoofd. Maar goed, laat haar maar komen.

EDWARD: Ze is al onderweg..... Ze is een geweldig iemand, Cordelia. Je mag haar vast. Ze heeft geen gemeen haartje op haar hoofd.

CORDELIA: Meen je dat nou? Gewoon een lief huisvredebreekster?

EDWARD: Helemaal niet. Geloof me, zij betreurt het net zo erg als ik.

CORDELIA: Ach, wat lief van haar. Ik wil graag dat je gelukkig bent, Edward, maar ik moet eerlijk zijn; Ik ben het niet eens met echtscheiding. In al die jaren is daar nooit sprake van geweest... waarom zullen we daar nu dan wel aan beginnen?

EDWARD: Omdat ik van haar hou!

CORDELIA: Zou je mij misschien willen vertellen, wanneer onze liefde stierf?

EDWARD: Die is al jaren geleden uitgeblust.

CORDELIA: Misschien heb je in de loop der tijd weleens zoiets opgenoemd. Ik ben echt verbijsterd door dit alles. Ik weet zeker dat er niets is wat ik mijzelf kan verwijten. Ik ben een goede vrouw voor je geweest. Ik heb je een prettig thuis gegeven, een knappe zoon, een lieve dochter....

EDWARD: Geen dochter.

CORDELIA: Wat?

EDWARD: We hebben geen dochter.

CORDELIA: Meen je dat nou? Weet je het zeker? Hebben we er niet ooit één gehad? Lang, donker haar? Nam balletles?

EDWARD: Nooit. Na Theron wilde je geen kinderen meer.

CORDELIA: Oh. Nou, goed dan, ik heb je een prachtige zoon gegeven. Hem hebben we toch nog wel? En hij wordt vandaag twintig?

EDWARD: Hij wordt vijftwintig. Je trekt al zo lang vijf jaar van zijn leeftijd af, dat je het zelf bent gaan geloven. Maar je mag hem houden, ik zal hem niet van je afnemen.

CORDELIA: Dat zou ik ook niet toelaten! Een zoon hoort bij zijn moeder! Maar het gaat zo slecht met kinderen uit gebroken huwelijken in deze wereld! Ik ben bang dat het diepe emotionele littekens bij hem zal achterlaten.

EDWARD: Dacht je dat hij die niet al had? Je hebt een wandelende neuroot van die jongen gemaakt.

CORDELIA (*masseert haar slapen*): Geen kritiek op Theron nu. Ik denk dat ik dat vandaag niet kan hebben.

EDWARD: Voel je je niet goed?

CORDELIA: Ik heb een vreselijke hoofdpijn. Vind je het gek? Wat doet ze?

EDWARD: Wie?

CORDELIA: Wie?!.... Dat wezen dat de grond aanbidt waar je 's nachts over sluipt.

EDWARD: Oh. Ach, ze is therapeute... Lichaamstherapeute.

CORDELIA: En wat houdt dat precies in?

EDWARD: Nou ja... je weet wel.... ze geeft ... eh.. privémassages.

CORDELIA: Oh, een masseuse. Zo'n grote, grove, Zweedse vrouw, neem ik aan. Met van die glibberige handen.

EDWARD: Helemaal niet! Waar zie je me voor aan?

CORDELIA: Nou, eens even kijken. Waar kan ik je allemaal voor aan zien?

EDWARD: Je beledigt mijn goede smaak. Ze is een heel gewoon, nuchter persoon. Heel naturel. Heel echt. Misschien met nog een paar ruwe kantjes, maar die kunnen er nog afgeslepen worden. En ze wil kinderen.

CORDELIA: Oh, ze wil kinderen, hè? Welk soort?

EDWARD: Dat heeft ze niet gezegd. Ik neem aan van kleine.

CORDELIA: Dus het is je gelukt om achter mijn rug om verliefd op haar te worden. Zelfs achter je eigen rug om. Een masseuse nog wel!

EDWARD: Ik zie niet in wat haar beroep daarmee te maken heeft.

CORDELIA: Ik wist niet dat je in staat was tot zoiets onbetrouwbaars.

EDWARD: Je weet helemaal niets van mij, nooit gedaan ook. In ieder geval, we zijn er allebei erg op gebrand om dit snel geregeld te zien.

CORDELIA: Dat geloof ik best. En hoelang is "dit" al aan de gang?

EDWARD: Ongeveer een half jaar.

CORDELIA: Waarom dan die plotselinge haast? Haastige spoed is zelden goed. Of is een van die kleine kinderen, die ze zo graag wil, onderweg?

EDWARD: Ze is niet zwanger, als je dat bedoelt. Ik wil het goed doen, Cordelia. Ik wil je geen pijn doen, maar ik wil haar ook geen pijn doen. En ik wil Theron of Augusta geen pijn doen. En ik wil mezelf zeker geen pijn doen. Mijn probleem is, dat iedereen weet dat ik niemand pijn wil doen en dat ze daar misbruik van maken. Zie je mijn dilemma?

CORDELIA: Helemaal. Maar ik kan je geweten niet zijn, Edward. Of je rechter. Het hart moet ons vertellen wat we moeten doen. Het verstand kan ons alleen maar regieaanwijzingen geven. Laat me haar maar ontmoeten en dan zien we wel.

EDWARD: Dank je. Ik wist dat je wel zou meewerken.

CORDELIA: Doe ik dat? Ik weet wel dat ik me erg triest voel. (*zucht*) Het parelsnoer van onze dagen wordt losgemaakt, nietwaar?

EDWARD: Die dingen gebeuren, Cordelia. Verbintenissen worden verbroken. Maar ik zou graag vrienden blijven. Ik wil dat we allemaal vrienden blijven.

CORDELIA: Oh, Edward, jij wilt altijd het onmogelijke. (*Augusta komt op in een oude badmantel en houdt een denkbeeldig 8-jarig kind aan de hand. Een touw hangt, losjes geknoopt, om haar hals*)

AUGUSTA: Kom, Sebastian. We gaan naar Therons feestje en jij gaat fijn spelen met de andere kinderen.

CORDELIA: Oh, God. Zeg me dat dit de geest van mijn zuster is!

EDWARD: Wees lief voor haar. Zij kan het niet helpen dat ze zo is.

AUGUSTA: Hallo, allemaal. Daar zijn we dan. Kom, Sebastian. Kom bij mama op schoot.... Zoo.... Zijn we laat? Waar is het feest?

CORDELIA: Dat is nog niet begonnen. Wat doe je hier, Augusta? Ik had begrepen dat het de bedoeling was dat je nu dood zou zijn.

AUGUSTA: Ik ben van gedachten veranderd. De dood is zo definitief. Hallo, Edward.

EDWARD: Hallo, Augusta.

AUGUSTA: Zie je iets bijzonders aan Sebastian?

CORDELIA: Ik zou niet direkt kunnen zeggen wat.

AUGUSTA: Ik ben met hem naar de tandarts geweest. Zie je zijn beugels?

CORDELIA: Doen ze dat tegenwoordig al bij zesjarigen?

AUGUSTA: Hij is acht. Hij is gisteren acht jaar geworden.

CORDELIA: Was hij vorige week niet nog zes?

AUGUSTA (*zucht*): Ja. Het gaat hard op die leeftijd, hè?

CORDELIA: Als je op Therons feestje wilt komen, zul je je wat representatiever moeten kleden. We zullen het niet over dat touw

hebben, maar je kunt hier niet rondlopen in dat oude vod. Er komen gasten.

AUGUSTA: Dan zul je me iets moeten lenen. Ik heb al mijn kleren aan het Leger des Heils gegeven.

CORDELIA: Dat weet ik, maar ze hebben ze weer teruggegeven. Ze hangen allemaal in je kast.... waar jij ook zou moeten hangen.

AUGUSTA: Dat genoeg geef ik je niet. Bovendien zal ik toch niet lang leven. De conditie van mijn hart is niet best. (*drukt hand tegen borst*)

EDWARD: Zeg niet zulke dingen, Augusta.

AUGUSTA: Ik weet dat het jou wel wat kan schelen. Lieve Edward.

EDWARD: Lieve Augusta.

CORDELIA: Lieve God!

AUGUSTA: Ik hou zoveel van jou.

EDWARD: Ik mag jou ook erg graag.

AUGUSTA: Waarom ben je dan met haar getrouwd? Ik was veel knapper en ik was altijd beschikbaar voor je.

CORDELIA: Augusta, laten we vandaag niet ingaan op jouw onbeantwoorde liefde voor mijn man, zullen we?

AUGUSTA: Maar het is waar! Edward en ik hielden het eerst van elkaar.

CORDELIA: Dat is allemaal heel lang geleden. Toen je nog helder van geest was... en steviger van lichaam.

AUGUSTA: Je moet geen lelijke dingen zeggen. Dan voel ik me flauw worden. (*handen tegen hart*)

CORDELIA: Ach, nu heeft ze besloten ons een plezier te doen met een hartaanval.

AUGUSTA: Als ik dood ga, hoop ik dat je de mogelijkheid van moord niet uitsluit. Ik heb vijanden, zelfs onder mijn vrienden.

EDWARD (*geeft haar een glas champagne*): Hier, Augusta, drink hier wat van.

CORDELIA: Vertroetel haar niet! Oh ja, Edward, wat vind je van mijn idee om de.... Hatches, geloof ik dat ze heten, uit te nodigen?

EDWARD: Ik ben er sterk op tegen. Ze kunnen ons wel vermoorden in onze slaap.

CORDELIA: Ik heb hen uitgenodigd voor de middag, niet voor de nacht.

AUGUSTA: Zijn ze familie van de Hatches van Newport? Weet je nog dat Buddy Hatch op mijn feestje kwam, Cordelia? Hij was zo knap! Maar toen hij eenmaal Courtney Quaybacker in het oog kreeg, heeft hij de hele avond niet meer naar mij omgekeken. Als mama me niet had gedwongen om die afschuwelijke roze jurk aan te trekken, had ik nu mevrouw Buddy Hatch kunnen zijn, de rijkste vrouw van Newport. Hoe het ook zij, ik heb hem die onverschilligheid nooit vergeven en ik ben niet van plan dat nu wel te doen.

CORDELIA: Goed zo, Augusta. Trots is alles. Edward, wees een beetje aardig. We geven hen kaviaar en kaartjes voor het theater. Ze zullen zo verschrikkelijk dankbaar zijn.

EDWARD: Ik ben er absoluut op tegen!

CORDELIA: Nou ja, dat doet er nu niet toe. Ik heb Malcolm al met de auto ernaartoe gestuurd om hen op te halen. Terwijl we staan te praten, zijn ze al onderweg hier naartoe.

AUGUSTA: Neem wat champagne, Sebastian.

CORDELIA: Geef dat kind geen alcohol! Oh, God... nu heeft ze mij ook al zover gekregen!

AUGUSTA: Een beetje maar. (*giet champagne op de voorkant van haar jas*)

CORDELIA: Ik laat me niet van streek maken, wat er ook gebeurt. (*tegen Edward*) Het zal goed zijn voor Theron. Hij heeft nog nooit iemand van de lagere klassen van dichtbij gezien. Ik heb Nonnie voor allebei een mandje laten maken dat ze na afloop mee kunnen nemen. Gevuld met bonbons, kuipjes paté en wat van die heerlijke suikerbonen....

Als u het hele stuk wilt lezen dan kunt u via www.toneeluitgeverijvink.nl de tekst bestellen en toevoegen aan uw zichtzending.

Voor advies of vragen helpen wij u graag.

 info@toneeluitgeverijvink.nl

 072 5112407

“Samenspelen” is ons motto